

ת"פ 15076/12/16 - מדינת ישראל, באמצעות משטרת ישראל תביעות רמלה נגד עמנואל מטייב

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 15076-12-16 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' מטייב
בפני כבוד השופט הישאם אבו שחאדה

בעניין: המאשימה - מדינת ישראל באמצעות
משטרת ישראל תביעות רמלה ע"י עוה"ד
נטליה אוסטרובסקי

נגד
הנאשם - עמנואל מטייב ע"י עוה"ד גיל
אדלמן

הכרעת דין

כתב האישום

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו את ביצוען של העבירות הבאות: תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 התשל"ז - 1977 (להלן: **חוק העונשין**) וכן איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.
2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 8.7.16 בשעה 10:00 או בסמוך לכך, בבית הכנסת ברחוב הגפן במושב אחיעזר (להלן: **המושב**), התפתח ויכוח בין הנאשם לבין המתלונן, וזאת על רקע מיקום ישיבתו של המתלונן בבית הכנסת (להלן: **בית הכנסת**). בהמשך, בסמוך לשעה 12:00 לאחר שהמתלונן יצא מבית הכנסת והלך לכיוון ביתו, איים עליו הנאשם בכך שאמר לו "חבל עליך", "חבל עליך, אל תתעסק איתי, אתה לא מכיר אותי, יש לך ילדים ומשפחה". בהמשך, הנאשם נצמד למתלונן ואמר לו "חבל עליך, אל תתעסק איתי, אתה לא מכיר אותי".
3. באותן נסיבות, תקף הנאשם את המתלונן בכך שהיכה במכת אגרוף בסנטרו וכתוצאה מכך נגרמה למתלונן חבלה בדמות חתך. הנאשם המשיך לתקוף את המתלונן באמצעות סטירות, אגרופים ודחיפות.

גרסת המתלונן

עמוד 1

4. המתלונן העיד במשפט ולהלן עיקרי עדותו בתמצית (פרוט' מיום 6.9.17, עמ' 7 ש' 16 - 23, עמ' 8 ש' 11-32, עמ' 9 ש' 1 - 10, 20 - 27, עמ' 10 ש' 12 - 26, עמ' 11 ש' 12 - 16, עמ' 12 ש' 1 - 23, עמ' 13 ש' 20 - 29, עמ' 14 ש' 8 - 18, עמ' 15 ש' 10 - 27):

א. המתלונן ואביו המנוח של הנאשם התפללו בבית הכנסת. לאביו המנוח של הנאשם היה מקום ישיבה קבוע בבית הכנסת. לימים, אביו של הנאשם הלך לעולמו והמתלונן החל לשבת במקום ששימש את אביו של הנאשם, וזאת בהעדר התנגדות מטעם שאר המתפללים.

ב. הנאשם כעס על כך שהמתלונן יושב במקום הישיבה שהיה מיועד לאביו וביקש שהוא זה שישב באותו מקום. בעקבות כך, הנאשם החל להציק למתלונן בהזדמנויות שונות בעת הגעתו לבית הכנסת. בנוסף, המתלונן נשוי לבתו של הרב של המושב ולנאשם היו כעסים משלו כלפי הרב ועקב כך הסלים את התנכלויותיו כלפי המתלונן.

ג. במועד האירוע מושא כתב האישום, הנאשם העליב את המתלונן בתוך בית הכנסת. המתלונן פנה אליו וביקש ממנו להתרחק ממנו ולעזוב אותו לנפשו. בהמשך, המתלונן סיים את התפילה ויצא מבית הכנסת לעבר רכבו שחנה מחוצה לו. הנאשם הלך אחריו והחל לאיים עליו באומר "אל תתעסק איתי, ולא כדאי לך ויש לך משפחה וילדים" וכן "אתה לא מכיר אותי". בהמשך, הנאשם הפתיע את המתלונן במכת אגרוף לכיוון פניו והמשקפיים והכיפה של המתלונן נפלו.

ד. בתגובה, המתלונן ניסה להגן על עצמו בכך שחבק את הנאשם ובהמשך ניסה לדחוף אותו ממנו. בשלב מסוים, מתפלל אחר שהתפלל עימם בבית הכנסת ויצא ממנו, בשם טל שביט (להלן: **טל**), הפריד ביניהם.

ה. למתלונן נגרם חתך בסנטר בעקבות מכת האגרוף שקיבל מהנאשם. המתלונן פנה באותו היום למשטרה והגיש תלונה נגד הנאשם וכן פנה למרפאה לקבלת טיפול רפואי.

גרסת הנאשם

5. הנאשם מסר בעדותו במשטרה ובבית המשפט את הדברים שלהלן (ת/5, ש' 3-16; ת/1, ש' 12-39, 41-56, 61-64, 72-74, 78-97; פרוט' מיום 2.7.19, עמ' 37 ש' 1-4, 29-32, עמ' 38 ש' 2-10, עמ' 39 ש' 19-30, עמ' 40 ש' 1-6, עמ' 41 ש' 5-22, עמ' 43 ש' 7-25, עמ' 45 ש' 1-5):

א. אביו המנוח של הנאשם נהג לשבת במקום קבוע בבית הכנסת, ולאחר פטירתו, אך טבעי הוא

שהוא ישב במקומו. המתלונן יצר פרובוקציות בכך שישב במקום שהיה מיועד לאביו המנוח של הנאשם. למרות בקשות חוזרות ונשנות מטעם הנאשם אל המתלונן, שיפנה את המקום, האחרון המשיך בשלו וישב באותו מקום.

ב. במועד האירוע מושא כתב האישום, הנאשם לא איים על המתלונן כלל. לאחר יציאתם מבית הכנסת, המתלונן דחף את הנאשם ועדים שהיו במקום באו והפרידו. הטענה של המתלונן שהנאשם תקף אותו היא עלילת שווא.

ג. הנאשם סבור שהרב של המושב אינו מבצע את תפקידו נאמנה, פועל לקידום אינטרסים אישיים שלו תוך ניצול ציני של תפקידו הציבורי ואף גייס מתפללים שונים מהמושב להיות עושי דברו על ידי ביצוע עבירות פליליות. המתלונן, בהיותו חתנו של הרב של המושב, מעליל על הנאשם סיפור בדים של תקיפה, וזאת על רקע התנגדותו של הנאשם למעשיו של הרב.

העדפת גרסת המתלונן על פני גרסת הנאשם

6. לאחר שמיעת עדותו של המתלונן ועדותו של הנאשם, הנני מעדיף את גרסתו של המתלונן לאירוע מושא כתב האישום על פני גרסתו של הנאשם. בנוסף, הנני קובע שיש לייחס משקל גבוה לגרסתו של המתלונן ומשקל נמוך ביותר לגרסתו של הנאשם, וזאת בשל כך שגרסתו של המתלונן נתמכת בשלושה חיזוקים, כדלקמן:

א. חיזוק ראשון, המידיות בהגשת התלונה למשטרה: המתלונן הגיש תלונה במשטרה נגד הנאשם באותו היום שבו התרחש האירוע. ניתן ללמוד על כך, לא רק מעדותו של המתלונן בבית המשפט, אלא גם מהעובדה שהנאשם נחקר תחת אזהרה לגבי האירוע מושא כתב האישום באותו היום, קרי 8.7.16 (ראו ת/5). הלכה פסוקה היא שהמידיות בהגשת תלונה למשטרה על ידי קורבן עבירה, עשויה לשמש חיזוק לעדותו של הקורבן, דבר שמעצים את המשקל שיש לייחס לאותה עדות (ע"פ 7063/14 **רבאיעה נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (19.11.15) פסקה 12 לפסק דינה של כבוד השופטת חיות; ע"פ 2921/13 **רייטבורג נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (1.1.15) סעיף 62(א) לפסק דינו של כבוד השופט שוהם).

ב. חיזוק שני, התייעוד הרפואי לחבלה: חיזוק נוסף לעדותו של המתלונן ניתן למצוא בתעודה הרפואית מאותו היום של האירוע מושא כתב האישום ואשר הוגש בהסכמה (ת/2; וכן ראו פרוט' מיום 6.9.17, עמ' 4 ש' 15 - 17). בתעודה הרפואית נרשם שקיים אצל המתלונן "**פצע באזור הסנטר**". הלכה פסוקה היא שסימני אלימות על קורבן עבירת אלימות, יכולים לשמש חיזוק לעדותו של הקורבן (ע"פ 6164/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (20.2.12) פסקה 20 לפסק דינו של כבוד השופט עמית; בש"פ 6989/93 **מדינת ישראל נ' סויסה** [פורסם בנבו]

(30.1.94); בש"פ 10194/03 קריאף נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (20.11.03) פסקה 5 להחלטתה של כבוד השופטת פרוקצ'יה)).

ג. חיזוק שלישי, מעדותו של טל: טל העיד במשפט ומסר גרסה דומה מאוד לזו שנמסרה על ידי המתלונן. לא נמצאו סתירות בין שתי העדויות, אלא התאמה. טל העיד שהוא לא נמצא בקשרים חבריים לא עם המתלונן וגם לא עם הנאשם ומכאן מעמדו המיוחד כעד אובייקטיבי שנעדר הטיות כלפי מי מהם. טל העיד שהיה עד להתנכלויות של הנאשם במתלונן, וזאת על רקע כך שהמתלונן ישב בכיסא ששימש בעבר את אביו המנוח של הנאשם בבית הכנסת וכן בשל כעסים שונים שהיו לנאשם כלפי הרב של המושב, שהוא גם חמו של המתלונן. טל העיד שבמועד האירוע מושא כתב האישום ראה את המתלונן יוצא מבית הכנסת ראשון, הנאשם רדף אחריו ובשלב מסוים החל להפליא בו את מכותיו עם אגרופים. המתלונן ניסה להתגונן על ידי הדיפת הנאשם. טל מיד התערב והפריד ביניהם. בשלב מאוחר יותר, הנאשם הגיע לטל והתנצל בפניו על האירוע וטל אמר לו שהוא צריך להתנצל בפני הרב ובפני המתלונן (פרוט' מיום 13.9.17, עמ' 18 ש' 15 - 22, עמ' 19 ש' 1 - 30, עמ' 20 ש' 1 - 10, ש' 15 - 27, עמ' 21 ש' 1 - 9, 17 - 30, עמ' 22 ש' 1 - 22, עמ' 23 ש' 1 - 9, 16 - 26).

סוף דבר

7. לאחר שקבעתי שהנני מעדיף את גרסת המתלונן על פני גרסתו של הנאשם לגבי אופן השתלשלות הדברים באירוע מושא כתב האישום, הנני קובע שהנאשם אכן אמר למתלונן את הדברים שמופיעים בעדותו של המתלונן. בנסיבות אלה, הנני קובע שדברים אלה מקיימים את היסוד העובדתי והנפשי בעבירת האיומים. האמירה למתלונן "**אל תתעסק איתי, לא כדאי לך, יש לך משפחה וילדים**" ניתן לפרשה בשני אופנים: ראשית, איום לפגיעה פיזית במתלונן עצמו ועקב כך ילדיו ומשפחתו יינזקו בהיותם תלויים בו וסמוכים לשולחנו; שנית, פגיעה פיזית בילדיו ובמשפחתו של המתלונן במטרה לגרום לו צער עליהם. בין כה ובין כה, מדובר בדברים שנאמרו מתוך כוונה לזרוע פחד בלבו של המתלונן שלא יעז "**להתעסק**", כלשונו של הנאשם, עמו, מאחר ו-"**לא כדאי לך**", שוב כלשונו.

8. העבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש מתקיימת מעצם מכת האגרוף והחבלה שנותרה על סנטרו של המתלונן.

9. לפיכך, הנני מרשיע את הנאשם בביצוען של העבירות הבאות: תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין וכן איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ניתנה היום, י"ג תמוז תשע"ט, 16 יולי 2019, במעמד הצדדים